

Ca fostă colegă de facultate, Răzvan Codrescu a rămas și va rămâne pentru mine Adolf – studiosul efervescent, captivat de propriile idealuri, nedispus la vreo formă de compromis cu regimul totalitar care, la începutul anilor '80, atingea culmile depersonalizării. O amintire neîntâmplător fixată în memoria mea se leagă de „pogorârea” lui C. Noica printre studenții de la filologie, cândva prin '81, dacă nu mă înșel. Un moment excepțional, bineînțeles. În Amfiteatrul „Odobescu” plin ochi de studenți extaziați, filosoful beneficiase de o primire grandioasă, orchestrată de Zoe Dumitrescu-Bușulenga. În prima parte a întâlnirii, invitatul de onoare și-a expus propriul parcurs biografic și academic. După introducerea destul de amplă, el îi invita pe cei prezenți să pună întrebări. Pe când majoritatea participanților ezitau încă să facă pasul, de undeva din mijlocul sălii se ridică în picioare Adolf, întrebându-l frontal pe Noica – cu o voce fermă, dar respectuoasă – de ce în excursul autobiografic nu l-a menționat ca mentor pe Nae Ionescu, profesorul său... O interogație azi banală, dar care atunci reprezenta un act de curaj (Nomina odiosa!). Nu-mi amintesc răspunsul de conveniență al lui Noica, ci doar admirația sinceră pentru îndrăzneala lui Adolf. Știm că această secvență oricât de relevantă nu face decât să ilustreze un angajament interior, etic, cultural, ideologic – pe care Răzvan Codrescu l-a adoptat încă din prima tinerețe. El frecventa deja lumea foștilor deținuți politici, a duhovnicilor și intelectualilor proveniți din interbelic, construia deja eșafodajul viitoarei sale personalități și creații. Când ne-am întâlnit din nou, după vreo 15 ani de la absolvire, am avut bucuria să regăsim personalitatea conturată în memoria mea. Adolf (Vasile) devenise Răzvan (Codrescu) în felul cel mai coerent și substanțial posibil. Așa am putut aprecia una din trăsăturile morale pe care le prețuiesc în mod deosebit: consecvența. Nu rigiditatea, nu fanatismul, ci coerența propriei deveniri, pe fondul unei culturi solide și a discernământului ziditor. Prietenia din ultimele decenii cu Răzvan Codrescu a continuat sub auspiciile mărturisirii creștine și ale creativității generate de acest aport fundamental. Privilegiul care mă emoționează la ceasul despărțirii este de a-l fi avut interlocutor în mai multe emisiuni radiofonice – care capătă (mult prea devreme!) valoare de document. Mini-arhiva Răzvan Codrescu include un dialog pe marginea primului volum din noua traducere a Divinei comedii (Infernul, 2006), un altul despre centenarul Arsenie Boca, o discuție alături de Marcel Petrișor despre memorialistica închisorilor, o alta despre proiectul editorial Christiana... Aproape de fiecare dată când îl revedeam, îl întrebam despre stadiul traducerii Divinei comedii. Așteptam cu nesaț să vorbim despre Purgatoriu și Paradis, dar apreciam cu aceeași ocazie îndelunga răbdare a demersului de exeget-tălmăcitor, aplecarea ascetică asupra operei sale fundamentale – care va fi fost noua versiune a Trilogiei dantești – între timp încheiată și lăsată ca testament... Dacă ar fi să încheg într-un singur cuvânt amintirea despre Adolf, aş spune: vocea. „Vocea” lui scrisă, stilul literar atât de cizelat, dar și vocea rostită. Glasul viril și molcom în același timp, reflexiv și sapiențial, prin care ideile își croiau convingător drumul spre suflet și minte. Deloc familiar cu jocul aparențelor, Răzvan Codrescu își dezvăluia charisma prin adâncimea unei voci inconfundabile. La propriu și la figurat.